

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U VUKOVARU
Vukovar, Županijska 33

K-35/11-130

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Vukovaru, u vijeću sastavljenom od sudca Nikole Bešenskog, kao predsjednika vijeća te sudaca Milana Kojića i Irene Lenić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Smederevke Šerbić, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv optuženog Milorada Momića, sada u pritvoru Zatvora u Osijeku, zbog krivičnog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske, po optužnici Županijskog državnog odvjetništva u Vukovaru K-DO-42/01 od 05. travnja 2006. godine, precizirana 04. prosinca 2012. godine, nakon javno provedene i zaključene glavne rasprave 20. prosinca 2012. godine, u prisutnosti zamjenika ŽDO u Vukovaru, Vlatka Miljkovića, optuženog Milorada Momića i branitelja optuženog odvjetnika Tomislava Filakovića iz Osijeka, na dan 21. prosinca 2012. godine objavio je i

p r e s u d i o

- **Optuženi MILORAD MOMIĆ,** [REDACTED]
[REDACTED] u ekstradicijskom pritvoru u Francuskoj od 31. siječnja 2011. godine do 02. rujna 2011. godine, u pritvoru Zatvora u Osijeku od 02. rujna 2011. godine pa nadalje neosuđivan,

k r i v j e

da je:

dana 02. rujna 1991. godine u Oroliku, u dvorištu kuće u ulici Vladimira Nazora 11, u kojoj se nalazio Štab Teritorijalne obrane Orolik, protivno odredbama članka 3. stavak 1. i 2. točka a, članka 27. stavak 1. i članka 32. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine i članka 4. stavak 1. i 2. točka a Dopunskog protokola uz ovu konvenciju (Protokol II), Stanka Penavića, mještanina sela Berak, tukao zajedno s pripadnicima paravojnih postrojbi Predragom Pribičevićem zv."Prćija", Dragišom Nonkovićem zv."Krle", Veljkom Grčićem zv."Veljo" i dvojicom nepoznatih pripadnika paravojnih postrojbi nekoliko minuta, zadavši oštećenom veći broj

udaraca rukama i nogama, zbog čega je ovaj zadobio prijelom lijeve jagodične kosti s posljedicom nepotpunog do potpunog gubitka osjeta dijela lica i čeljusti s dvoslikom lijevog oka, te prijelom krune trećeg i petog zuba desno, koje ozljede su u svojoj ukupnosti teška tjelesna ozljeda,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba i okupacije civilno stanovništvo mučio i nečovječno postupao prema njemu, nanosio mu ozljede tjelesnog integriteta i zdravlja

čime je počinio krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske.

Zbog naprijed navedenog, a sukladno članka 4., 31., 37., 38. točka 2. i 39. stavak 1. točka 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske,

o s u đ u j e s e

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 3 (tri) GODINE.

Sukladno članku 45. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske optuženom se u izrečenu kaznu zatvora ima uračunati vrijeme provedeno u ekstradicijskom pritvoru počev od 31. siječnja 2011. godine pa do 02. rujna 2011. godine, a zatim vrijeme pritvora od 02. rujna 2011. godine pa nadalje.

Sukladno članku 122. stavak 4. u svezi sa stavkom 1. Zakona o kaznenom postupku optuženi se oslobađa obveze naknaditi troškove kaznenog postupka i isti padaju na teret državnog proračuna.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Vukovaru (nastavno ŽDO) optužnicom K-DO-42/01 od 05. travnja 2006.godine (list spisa 254-295) optužilo je Mihajla Erora i dr. (među 35 optuženika i optuženog Milorada Momića) zbog krivičnog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.120. st.1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (nastavno OKZRH). Optužnica je više puta precizirana, a zadnji put podneskom od 04. prosinca 2012.godine (list spisa 530-531), s tim da je optuženom stavljeno na teret da je počinio krivično djelo – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. OKZRH.

U svom govoru zamjenik ŽDO je predložio da se optuženi oglasi krivim i kazni po zakonu.

Optuženi Milorad Momić se sukladno članku 341. stavak 4. u svezi s člankom 320. stavak 3. Zakona o kaznenom postupku (nastavno ZKP-a) očitovao da se ne osjeća kriv niti po preciziranoj optužnici.

Optuženi Milorad Momić u svojoj obrani (list spisa 464-465, 534-535) navodi da je 1991.godine živio u roditeljskoj kući u Berku. Krajem kolovoza

1991. godine u njihovu kuću je iz Borova naselja došla njegova sestra Jasminka koja je bila vidno uznemirena zbog granatiranja Borova naselja. Sestra Jasminka je bila udana za mještana Orolika, Milorada Zuberu. Sestra ga je zamolila da zajedno s njom ode u Orolik u kuću roditelja njezinog muža. Od kraja kolovoza 1991. godine pa do kraja listopada 1991. godine je bio sa sestrom u Oroliku u kući roditelja sestrićnog muža. Dana 02. rujna 1991. godine se morao javiti u Štab Teritorijalne obrane (nastavno TO) Orolik. Navedenog dana između 10,00 – 12,00 sati je iz kuće u kojoj je stanovao otišao u zgradu u kojoj je bio štab TO Orolik. Sjedište štaba TO je bilo u zgradi uz veterinarsku stanicu. Dok je prolazio u blizini navedene zgrade, ispod jednog oraha je primijetio da leže na zemlji mještani Berka za koje se pričalo da su pripadnici Zbora narodne garde (nastavno ZNG). Navedene osobe su ležale na zemlji trbuhom i glavom okrenuti prema zemlji, a misli da je bilo istih između 15-20. Nije mogao vidjeti o kojim osobama se sve radi, ali se sjeća da je vidio da leže Zlatko Ore, Ivica Juratovac, Zvonko Štibić i dr., a Zlatka Ore je poznao po konstituciji, jer je isti bio krupniji, deblji od drugih pa mu je upao u oči. Prošao je pored navedenih osoba, javio se u Štab TO, kratko se zadržao i vratio se u kuću u kojoj je u to vrijeme stanovao. Ne sjeća se je li na navedenom mjestu ležao i Stanko Penavić. Ukazuje da je moguće da je isti bio na naprijed navedenom mjestu, čak što više, da su ga neki i tukli, ali je siguran da istog nije vidio. On nikoga nije tukao. Krajem listopada 1991. godine iz Orolika je otišao u Šid. Tu u blizini mjesta gdje su ležali mještani Berka je bio opći "kaos", gužva, metež, odnosno bilo je oko sto ljudi. Objasnio je da se radilo o mještanima Orolika, većinom su bili muškarci, ali bilo je i žena, s tim da nije primijetio nepoznate pripadnike, odnosno "uniformisane" osobe, a nije primijetio pripadnike vojske tzv. JNA. Objasnio je da se kao i svi drugi odrasli muškarci morao javiti u štab TO i da je nakon toga bio raspoređen u seosku stražu u Oroliku. Ne sjeća se tko mu je rekao da se mora javiti u Štab TO. Kritičnog dana je bio u civilnoj odjeći i nije imao oružje. Navedenog kritičnog dana se prvi put javio u Štab TO. Kuća roditelja muža njegove sestre je od veterinarske stanice udaljena oko desetak kuća, a gledano u pravcu prema mjestu Slakovci (Vinkovci) s lijeve strane. Osobe iz Berka koje je vidio, a koje su ležale licem okrenute prema zemlji, vidio je s udaljenosti 2-3 m, jer je prolazio pored istih. Navedenim osobama se nije obratio, odnosno nije im rekao niti ružno niti dobro. 5-10 dana nakon ovog događaja od 02. rujna je prvi put išao u Berak da obiđe roditelje. Naglasio je da u Berku nije vršio pretragu kuća. Pojasnio je da je orah ispod kojeg su ležale osobe iz Berka iza zagrade u kojoj je bio Štab TO, udaljen od ulice 15-20 m. Ne zna kome se javio u Štab TO. Na mjestu kritičnog događaja je bio ukupno 5-10 minuta.

U tijeku dokaznog postupka saslušan je svjedok oštećeni Stanko Penavić te svjedoci Vitomir Garvanović, Predrag Kegelj, Mladen Kegelj, Ivica Juratovac, Zvonko Štibić, Slaven Kujundžić, Ivica Rušnov, Tomislav Mrkonjić, Petar Gvozdanić, Evica Penavić, Ana Mitrović, Jelena Mitrović, Mato Mitrović, Marica Mitrović, Anđa Rušnov, Marija Penavić, Marija Tarač, Milenko Macura, Petar Penavić, Petar Pršlja, Magdalena Floršić, Kalman Ele, Suzana Ele, Tibor Ele, Franjo Pančić, Franjo Burger, Anka Marinčić, Mara Martić, Zlatko Potočki, Petar Rušnov, Stipo Garvanović, Anđa Kujundžić, Mile Mrkobrada, Veljko Miljenović, Đuro Garvanović, Srećko Bačun, Krešimir Bušić, Mara Kujundžić, Marija Kovačević, Josip Nakić-Alfirević, Mato Garvanović, Marija Gvozdanić, Stjepan Floršića, Tadija Mrkonjić, Ružica Tomić, Amalija Ore, Željko Juratovac, Janko Tarač, Josip Balaž, Zlata Latković, Stjepan Madajček, Edita Božić, Lucija Penavić, Mile Bučan, Stevo Radanović, Dragutin Latković, Janko Miroslavac, Nikola Brdar, Milovan Momčilović,

Milan Jelenić, vještak mr.sc.Ante Blažanović, te su pročitani zapisnik sekcije 92/98 Kate Garvanović (list spisa 101-102), spisak lica koja su surađivala s ustaškim pokretom u Berku, a koja nisu poželjna da ostanu na ovom području Štaba TO Berak od 14. travnja 1992. godine (list spisa 134), spisak jedinice u Berku Štaba TO Berak od 24. veljače 1992. godine (list spisa 135-136), informativni podatci za MZ Berak od 04. lipnja 1992. godine (list spisa 137), medicinska dokumentacija za Stanka Penavića (list spisa 379, 380 i 381), dopis MUP-a Interpol Zagreb od 21. veljače 2012. godine (list spisa 392), prijevod naloga o izručenju od 28. lipnja 2011. godine (list spisa 413-414), Ugovor broj: 06/2003 sklopljen između vlasnika OZP Penavić, Stanka Penavića i Živka Momića dana 22. siječnja 2003. godine (list spisa 456), medicinska dokumentacija za oštećenog Stanka Penavića (list spisa 511, 516-517, 518, 519, 520), zapisnik o djelomičnoj rekonstrukciji i izvješće o kriminalističko-tehničkoj pretrazi mjesta događaja povodom djelomične rekonstrukcije od 28. rujna 2012. godine, te je izvršen uvid u domovnicu izdanu u Vinkovcima 20. prosinca 2011. godine (list spisa 367) i uvid u situacijski plan rekonstrukcije i u fotodokumentaciju rekonstrukcije.

Sud je cijenio obranu optuženog te izvedene dokaze, kako svakog pojedinačno, tako i u njihovoj ukupnosti, a sve u svezi s obranom optuženog.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka oštećenog Stanka Penavića (list spisa 98-100, 351-354, 356-357, 473, 506-507).

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da je Stanko Penavić 02. rujna 1991.godine zarobljen izvan sela Berak na "leniji", na potezu prema šumi i Đeletovcima. Isti je inače bio stanovnik Berka. Berak je napadnut 02. rujna 1991.godine oko 07,00 sati, a on je inače radio na sredstvima veze. Nesporno je da je njima rečeno da će 02. rujna 1991.godine biti povlačenje tzv.JNA, te im je rečeno da ne napadaju JNA. Jedan dio tenkova se počeo povlačiti, a jedan dio je išao u Berak. Naglasio je da im je bilo rečeno da ne pružaju otpor ako ih napadne JNA i da se organiziraju s Gardom koja je bila u Đeletovcima. Došlo je do sukoba između tzv.JNA, njih i civila koji su bili u zasjedi, kojom prilikom je poginuo Tomislav Gvozdanović. U trenutku zarobljavanja imao je vojničke čizme, hlače, košulju, lovački prsluk i rumunjski automat. Akciju kada je zarobljen je vodio Veljko Grčić, a među onima koji su ga zarobili bio je i optuženi Milorad Momić koji je imao puškomitraljez. Nakon zarobljavanja odveden je u automobilu u susjedno mjesto Orolik, a stali su na most ispred zgrade u kojoj je bio Štab TO. Izvukli su ga iz automobila i dok su ga "gurali i vukli", ubrzo ga je netko "zveknuo" po glavi. Udarac je dobio sa strane, ali nije vidio tko ga je udario. Nakon naprijed navedenog udarca pao je na lijevo koljeno i nakon toga se više sjeća udaraca koje je zadobivao nogom, tj. cipelari su ga. Zacrnilo mu se pred očima, možda je bio u nescvijesti i sjeća se da se probudio pod drvetom gdje su ležali i drugi mještani Berka. Po glavi je dobio sigurno dva udarca, jedan u predjelu uha, a jedan u predjelu čeljusti i nosa, dobio je udarac po vratu i više udaraca po rebrima, po nogama, rukama, a zaklanjao je glavu. Ne zna tko ga je udarao. Uvjeren je da mu je tad slomljena lijeva zigmatična kost, izbijeno 7-8 zubi, općenito lijeva strana lica i oka mu je bila ozlijeđena. Smatra da je dobio i lom tri rebra, a bio je na više mjesta "modar" po tijelu. Nakon 6-7 dana od događaja prvi put kad je bio kao zarobljenik u Bujanj potoku jedan potpukovnik tzv.JNA je rekao da ga vode kod liječnika i on je bio odveden kod zubara, ali je isti rekao da ga treba voditi maksilofacijalnom kirurgu, a nije vođen, i općenito medicinska sestra mu nije dala ni lijek protiv bolova, već je rekla da treba dobiti metak u glavu. Dana 10.

prosinca 1991.godine je razmijenjen i 12. prosinca je bio prvi put na liječničkom pregledu na koji su išli svi skupno koji su razmijenjeni. Prvu medicinsku dokumentaciju posjeduje tek kada je razmijenjen i kada je došao u Hrvatsku, odnosno od 12. prosinca 1991.godine pa kasnije. Objasnio je da je dobivao "batina" u zarobljeništvu, jer nema tko nije dobio batina, ali su ga tada tukli po leđima, guzici, bubrezima i gdje ko stigne, ali ga nisu pendrekom i palicom tukli po glavi i naglasio je da ga u zarobljeništvu nitko nije tukao po glavi, osim kojeg šamara.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Vitomira Garvanovića (list spisa 35-39, 339-340, 473, 492-493).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je do 02. rujna 1991.godine stalno živio u mjestu Berak, a tog dana je bio ranjen i zarobljen. Bio je po logorima, a razmijenjen je 22. svibnja 1992.godine. U svom prvom iskazu 05. travnja 1993.godine naglasio je da se 02. rujna 1991.godine optuženi Milorad Momić isticao u "maltretiranju" svih njih koji su bili odvedeni u susjedno selo Orolik. Svi zarobljenici su u Oroliku ležali pod orahom ispred tadašnje "ambulante", a u osnovi tu je bilo "njihovo zapovjedništvo", odnosno sjedište TO-a. Ležao je leđima oslonjen na tlo, do njega je prvi ležao Zlatko Ore, a zna da su ležali Predrag i Mladen Kegelj, Zvonko Štibić, Petar Gvozdanović, Ivica Juratovac, pok.Josip Mrkonjić, Tomislav Mrkonjić, pok.Ivan Žunabović, Marijan Kujundžić, pok.Željko Ore i vidio je kada su dovodili Stanka Penavića. Vidio je da tuku Stanka Penavića, i to: optuženi Milorad Momić, Predrag Pribičević zv."Prćija", Dragiša Nonković zv."Krla", Veljko Grčić i još dvojica koju ne poznaje. Stanka Penavića su tukli rukama, nogama i vidio je kada je Stanko pao na tlo, a nakon što je pao, "cipelari" su ga. Činilo mu se da je možda Penavić pao u nesvijest, jer su ga onako ispod ruke "dovukli-prevukli" do mjesta gdje su oni ležali. Penavić je ležao jedno vrijeme s njima, a zatim su ih sve odveli na nogometno igralište. Naglašavao je da su od Penavića uzeli hlače. Penavića su tukli po nekoliko minuta. Optuženi Momić nije prevukao Penavića. Kada su počeli tući Penavića, isti je bio u stojećem položaju, a vidio je kada je isti pao i onda su ga počeli tući rukama i nogama. Siguran je da je vidio prije Penavića Momića koji je dolazio, da je držao u ruci puškomitraljez i koji je ostavio puškomitraljez, odnosno naslonio isti na terasu zgrade u kojoj je bio Štab TO. Kasnije je vidio ozljede na Penaviću.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Zvonka Štibića (list spisa 223-225, 416-417).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je isti 02. rujna 1991.godine oko 08,00 sati uhićen zajedno s mještanima Berka Ivicom Juratovcem, Tomislavom Mrkonjićem, Vitomirom Garvanovićem, Ivom Garvanovićem i Josom Mrkonjićem. Nalazili su se na kraju Vinkovačke ulice, već prema izlazu iz sela prema Oroliku. Bili su naoružani svi osim Ive Garvanovića. Bili su zaduženi za čuvanje straže. Zarobili su ih mještani sela Orolik, koji su bili naoružani i brojniji od njih. Odvedeni su u Orolik. Vidio je optuženog Momića koji je bio u civilu, ali naoružan puškomitraljezom i dok su oni po naređenju ležali na zemlji, licem okrenutim prema tlu, optuženi ih je šutke obišao i zatim ušao u zgradu veterinarske stanice gdje je bila smještena komanda. Nakon pol sata, koliko je ležao ispred veterinarske ambulante (Štaba TO), doveden je Stanko Penavić. Nakon što je doveden, Stanko Penavić je odmah pretučen i zatim je ležao kao i oni. Nije vidio tko je tukao Stanka Penavića. Valja naglasiti da je svjedok na pitanje branitelja optuženog objasnio da je u prvom zapisniku rekao da su oni bili pripadnici ZNG, ali je nesporno da oni nisu imali nikakve dokumente i da su se dotad nalazili u selu, branili i čuvali straže. Prije zarobljavanja prošli su kroz kuću

Stanka Penavića. U trenutku zarobljavanja je imao pušku, ali oni koji su ga zarobili rekli su da odloži pušku i puška je ostala na zemlji gdje je zarobljen. Nakon što je odveden u Orolik nije imao ni oružje ni odoru.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Predraga Kegelja (list spisa 441-442).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je isti zarobljen 02. rujna 1991.godine, u "ataru" sela Berak, tj. njivama koje su prema Đeletovcima. Prilikom zarobljavanja imao je pištolj. U kraćem periodu zarobljeno je njih trinaest, odnosno njih trinaest je odvedeno u Orolik. U Orolik zajedno s njim vođeni su njegov brat Mladen Kegelj, Ivica Juratovac, Zvonko Štibić, Ivan Žunabović, Josa Mrkonjić, Tomislav Mrkonjić, Marijan Kujundžić, Željko Ore, Vitomir Garvanović (ranjen), Pero Gvozdanović, Mato i Ivo Garvanović i dr. Stanko Penavić je nakon njih doveden u Orolik, a u tom trenutku on kao i drugi su ležali na zemlji i vidio je kako dovode Stanka Penavića i da je neka "frka". Kada je vidio Stanka Penavića, tad je vidio i optuženog Momića. Momić je imao kod sebe puškomitraljez. Zna da su ih doveli do Štaba TO jer je to čuo dok su ih vodili. Štab je bilo u dvorištu veterinarske stanice i sjeća se velikog oraha. U Orolik je doveden između 10,00 – 11,00 sati, a nakon sat vremena je doveden Penavić. Dok su ga vodili, izdvojili su ga i tukli, ali to nema veze s optuženim Momićem. Kasnije je vidio da je Penavić "natučen". Naglasio je da se Momić obratio njemu ili bratu i sjeća se da je isti rekao: "Kegelj, ne pomažu vam ni pancirke."

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Mladena Kegelja (list spisa 442-443).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da 02. rujna 1991.godine kada je počeo napad na Berak, navedeni se svjedok, kao i svi drugi, povlačio prema šumi "Žirište". Zarobljen je oko 09,30 sati u "ataru" sela Berak. Zarobili su ga mještani sela Orolik, a inače su ih okružili mještani sela Orolik, Berak, Negoslavci, srpske nacionalnosti. Zajedno s njim su zarobljeni odnosno vođeni u Orolik Ivo Žunabović, Željko i Zlatko Ore, Tomo i Josa Mrkonjić, Goran i Vitomir Garvanović, brat Predrag, Marijan Kujundžić, Ivica Juratovac, Zvonko Štibić, a najvjerojatnije Mato Garvanović, Pero Gvozdanovac i neki drugi. Vodili su ih kroz njive do Orolika, a nakon što su dovedeni do Orolika, njega su izdvojili. Tukao ga je Milisav Jovanović, kao i žena prezimena Mršić. Nakon što je istučen, odveden je gdje i drugi, iza ambulante u Oroliku, tj. Štaba TO. Ležao je na zemlji glave okrenute prema dolje, ali je vidio kada su doveli Stanka Penavića, i to (između ostalih) i optuženi Momić, koji je imao puškomitraljez. Onako ispod oka vidio je da su svi "navalili" na Stanka Penavića, a među njima bio je optuženi Momić.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Tomislava Mrkonjića (list spisa 454).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je isti živio u Berku do 02. rujna 1991.godine, kada je zarobljen i odveden u Orolik. Prvo je odveden u veterinarsku stanicu, a zatim u "svlačionicu" nogometnog igrališta. U krugu veterinarske stanice morao je držati glavu pognutu dolje i nije prepoznao optuženog Momića, ali je istog prepoznao po glasu, a po glasu je prepoznao Željka Perenčevića, Ranka Mirilovića i Slobodana Vučetića. Siguran je da je optuženi Momić bio u dvorištu veterinarske stanice, jer mu je čuo glas. Tog dana između ostalih bili su zarobljeni Zlatko i Željko Ore, Stanko Penavić, Mladen i Predrag Kegelj, Ivica Juratovac, Zvonko Štibić i neki drugi. Kasnije, u "svlačionici" nogometnog igrališta tukli su ga Perenčević i Mirilović. Zarobljeni su u kukuruzištu koji se nalazio u "ataru" između Berka i Đeletovaca. Zarobili su ga mještani Orolika, a sjeća se "Pampura".

Siguran je da je netko tukao Stanka Penavića, ali nije vidio tko je tukao navedenog, jer je držao glavu dolje.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Petra Gvozdanića (list spisa 454-455).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je isti zarobljen 300 m od zadnje kuće u Berku, a prema Đeletovcima, s tim da je ranjen u butinu. U vrijeme kada je on zarobljen, zarobljeno je 4-5 Berčana, odnosno Pavo Hudak, Marijan Kujundžić, Zlatko i Željko Ore, a kasnije su zarobljeni i neki drugi. Kasnije su odvedeni u Orolik. Kod veterinarske stanice u Oroliku su ih neki Oroličani maltretirali. Nije vidio optuženog. Oštećeni Stanko Penavić je zarobljen i doveden kasnije u odnosu na njega. Naglasio je da je njegov brat poginuo 30 m iza njega, a da on to nije znao sve dok nije izašao iz logora.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Ivica Juratovca (list spisa 443).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je isti zarobljen 02. rujna 1991. godine u "ataru" između sela Berak i Đeletovci. Nakon zarobljavanja odveden je u Orolik. Njih desetak-petnaest su dovedeni u Štab TO koji je bio pored veterinarske stanice. Ležao je kao i drugi potrbuške u krugu, u dvorištu štaba. Vidio je optuženog Momića, kada su doveli Stanka Penavića. Nije vidio tko je tukao Penavića kada je isti doveden pred Štab TO-a. Dok su bili ispred štaba TO-a s Penavićem nije razgovarao, a s istim je razgovarao u svlačionici nogometnog igrališta Orolik. Vidio je da je Stanko Penavić dobio batina, ali s istim nije razgovarao tko ga je pretukao. Dok je ležao u blizini štaba TO, netko ga je "kvrcnio" po tabanima iz razloga da se on okrene i taj ga je najvjerojatnije prepoznao sleđa, ali ne zna tko je to radio. Siguran je da je Momić imao puškomitraljez, ali ne zna tko je prvi došao, Momić ili Penavić. Momića je vidio samo jednom, i to kada je ulazio u zgradu Štaba TO.

Sud je prihvatio iskaz svjedokinje Ane Mitrović (list spisa 217-219 i 328-329).

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da je ista živjela u Berku, ali je 30. kolovoza 1991. godine s kćerkom izašla iz Berka, a u Berku su joj ostali suprug Stjepan i sinovi Đuro i Vladimir. Mrtvo tijelo njenog supruga Stjepana i sina Đure je pronađeno u svibnju 1999. godine u masovnoj grobnici u polju zvanom "Šarviz dola". Iz priče je čula da su njezinog supruga i sina tukli stanovnici Orolika, ali o tome nema neposrednih saznanja jer nije u to vrijeme bila u Berku. Nesporno je da su njen suprug i djeca, kao i cijela obitelj, bili članovi HDZ-a. Iz priče je čula da u odvođenju njezinog supruga iz Sotinačke ulice, na dan kada je pao Berak, učestvovao je optuženi Momić.

Sud je prihvatio iskaz svjedokinje Jelene Mitrović dat na glavnoj raspravi (list spisa 329), kao i u istrazi (list spisa 246-248), osim onog dijela gdje je na raspravi drugačije iskazivala u odnosu na istragu, odnosno da se svjedokinja ne sjeća da ih je optuženi iz hangara sprovodio do Penavićeve kuće.

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da je ista bila zatočena u logoru u Penavićevoj kući, a supruga su joj odveli oko 19. listopada 1991. godine, a desetak dana prije toga su joj odveli sina. Prije nego što će biti odvedena u logor, sjeća se da je između ostalih optuženi doveo Šljivančanina do kuće u kojoj je živjela, s tim da optuženi nije ušao u dvorište kada je Šljivančanin prijetio i kada je vršena "premetačina".

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Mate Mitrovića (list spisa 74-77, 198-199 i 329).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je selo Berak okupirano od strane bivše JNA i "četničkih formacija" 02. rujna 1991.godine. Većina nesrpskog stanovništva je pobjegla ili se sklonila negdje. Poslije okupacije sela, a nakon određenog vremena, u kući "Pere" Penavića je formiran logor, u kojem su bili od 13. prosinca 1991.godine. Nestalo je ukupno 44 osobe, ali navedeni svjedok nije ništa vidio konkretno u odnosu na optuženog Milorada Momića, čak što više, ne sjeća se ni je li viđao optuženog Momića.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Marice Mitrović (list spisa 66-70, 200-202 i 329-330).

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da nakon što je okupirano selo Berak, 02. listopada 1991.godine, ostale su mještane Berka hrvatske nacionalnosti zatvorili u hangar zadruga, a zatim u kuću Pere Penavića. Bilo ih je zatvoreno oko sto dvoje, a bili su zatvoreni oko dva i pol mjeseca. Peti dan nakon 02. listopada 1991.godine u dvorištu svoje kuće, koja je bila pored kuće Pere Penavića, vidjela je optuženog Momića. Dvojica njoj nepoznatih mladića, starih oko 22-23 godine, rekli su optuženom Momiću da udari neku ili sve osobe koje su tad sjedile u njezinom dvorištu, ali je optuženi odgovorio: "Zašto bi ih udario, ništa mi nisu napravili." Osim navedenog puta ne sjeća se je li još koji put vidjela optuženog Momića.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Slavena Kujundžića dan na glavnoj raspravi (list spisa 339), kao i u istrazi (list spisa 92-94), osim onog dijela gdje je na raspravi drugačije iskazivao u odnosu na istragu, odnosno da svjedok nema neposrednih saznanja što se događalo u Berku nakon 02. rujna 1991.godine i da nema saznanja da je Momić nekoga ubio ili tukao.

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je selo Berak 02. rujna 1991.godine oko 07,00 sati "napala" tzv.JNA, a udružili su se i domaći Srbi. Tog 02. rujna 1991.godine od svoje obitelji je bio sam u Berku jer su žene i djeca već ranije napustili Berak. Marija Gvozdanović mu je pričala da je 02. rujna 1991.godine bila ranjena, a tad je vidjela optuženog Momića i dr.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Anđe Rušnov, dan na glavnoj raspravi (list spisa 340-341), kao i u istrazi (list spisa 57-61, 138-140), osim onog dijela gdje je na raspravi drugačije iskazivala u odnosu na iskaze u istrazi, odnosno da je nedvojbeno da nju nije tukao optuženi Momić, kao što nije tukao ni njezinu "strinu i svekrvu". Također je nesporno da nema saznanja da bi optuženi Momić silovao Evicu Penavić, a nema ni saznanja da je Momić dolazio u logor u Penavićevoj kući i jedino je vidjela da je dolazio u kuću Marice i Mate Mitrovića, ali nije vidjela da bi optuženi nekog tukao. Valja ukazati da svjedokinja u iskazima u istrazi (list spisa 229-231 i 337-338) nije ništa iskazivala o optuženom Momiću.

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da je Berak "pao" 02. rujna 1991.godine. 02. listopada 1991.godine Srbi iz mjesta su pokupili i istjerali iz kuća sve hrvatsko stanovništvo i zatim ih smjestili prvo u hangar VUPIK-ove kooperacije, a zatim u kuću Dragutina Penavića u kojoj ih je bilo oko 96. Oko polovice prosinca 1991.godine su bili pušteni iz logora koji je bio u naprijed navedenoj kući. 02. listopada 1991.godine Momić je osobe hrvatske nacionalnosti iz njezine ulice vodio u

hangar zadruga, a kada se ona istu večer vratila kući po odjeću, u svojoj kući između ostalih je zatekla i optuženog Momića.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Ivica Rušnova (list spisa 95-97 i 341).

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da je napad na Berak izveden 02. rujna 1991.godine, a napadali su tzv.JNA, "domaći" Srbi i Srbi iz susjednih sela. U to vrijeme je bio u pričuvnom sastavu ZNG i bio je na katoličkom groblju. Naglašavao je da je optuženi Momić bio ekstremna osoba i da ga je isti zajedno s drugima pretukao na barikadi 05. travnja 1991.godine.

Sud je prihvatio iskaz svjedokinje Evice Penavić dan na glavnoj raspravi (list spisa 355-356), kao i u istrazi (list spisa 78-83 i 185-186), osim onog dijela u istrazi o kojem je svjedokinja na raspravi drugačije iskazivala nego u istrazi, odnosno iz istrage se ne prihvaća dio iskaza da je optuženi tukao mještane Berka, kao niti da joj je prijetio prilikom "pretresa" njezine kuće.

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da je selo Berak 02. rujna 1991.godine bilo okupirano od strane bivše JNA. Kod napada na selo 02. rujna 1991.godine, kako je neprijateljska vojska prodirala iz polja prema naselju, njezini sinovi (Stanko i Marin) su izbjegli u polje i poslije toga se nisu vraćali kući. Kasnije je saznala da je mlađi Marin uspio doći do Đeletovaca, dok su starijeg sina Stanka zarobili. Od Stanka je saznala da ga nisu zarobili pripadnici bivše JNA, već "domaći" Srbi i Srbi iz okolnih sela. Dana 02. listopada 1991.godine Hrvati iz sela su otjerani u privremeni logor koji je bio u „magacinu“ za smještaj umjetnog gnojiva, a zatim u dvije velike kuće mještana Petra Penavića. Muškarci su odvođeni na ispitivanje u podrum kuće Mate Mitrovića, a u tu kuću je i ona vođena na ispitivanje. Dva dana nakon što je selo okupirano, u kući u kojoj je živjela bila je "premetačina". Prilikom navedene "premetačine" optuženi Momić joj nije prijetio, ali je bio u njezinoj kući i baš on je našao metke od lovačke puške u „šporetu“ u dijelu gdje se drže drva i tad je jedino rekao, kako kaže da nemaju oružje, a skrivaju metke. Desetak dana nakon što je bila zajedno s drugima zarobljena u kući Petra Penavića vođena je na ispitivanje u kuću Mate Mitrovića i kada je silazila stubištem, dolje neposredno na stubištu je vidjela Marijana Marinčića kojeg je izvodio "Beli", koji je držao Marijana za kosu, udario ga pendrekom i Marijan je pao, a "Beli" joj je rekao da ih obiđe i uđe dolje u prostoriju. Ušla je u prostoriju, bila je u velikom strahu i vidjela je kad je iz kupaonice koja je povezana s prostorijom u kojoj je bila, Martić izvodio njezinog rođaka Marina Mitrovića, koji je bio krvav po licu, kosi i kome su "oči ispale iz glave", i Martiću je optuženi Momić dodao jaknu, odnosno isti je bio u toj prostoriji u koju je ona dovedena. Nju je netko uhvatio rukom sleđa i jedino je zatražio ključeve od sinovljevog opela, a ona je pogledala u Momića, jer nije znala gdje su ključevi iz razloga što desetak dana nije bila u kući i Momić joj je rekao da ide u njihovu kuću, a da se ključevi nalaze u keramičkoj vazi ili posudi. Odveli su je u njezinu kuću i našla je ključeve tamo gdje je Momić rekao da stoje.

Sud je prihvatio iskaz svjedokinje Marije Penavić dan na glavnoj raspravi (list spisa 357), kao i u istrazi (list spisa 252-253), osim onog dijela u istrazi o kojem je svjedokinja na raspravi drugačije iskazivala nego u istrazi, odnosno iz istrage se ne prihvaća dio iskaza da je optuženi ubio Zlatka Mitrovića i oca istog te Željka Ore.

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da su u njihovoj kući bili zatočeni mještani hrvatske nacionalnosti i da je vidjela kada su odvodili njezinog sina

svog krvavog. Jednom prilikom kada je optuženi Momić prolazio kroz njihovo dvorište ljubila je ruku istom i molila ga da spasi njezinog sina Dragutina.

Sud je prihvatio iskaz svjedokinje Marije Tarač, dan na glavnoj raspravi (list spisa 357), kao i u istrazi (list spisa 144-146), osim onog dijela u istrazi o kojem je svjedokinja na raspravi drugačije iskazivala nego u istrazi, odnosno iz istrage se ne prihvaća dio iskaza da je optuženi nju i njezinog supruga 02. listopada 1991.godine odveo iz kuće u hangar kooperacije. Valja ukazati da svjedokinja u iskazu u istrazi (list spisa 187-189) nije ništa iskazivala o optuženom Momiću.

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da je optuženi Momić 03. rujna 1991.godine s još trojicom došao u premetačinu njihove kuće. Ona, suprug i svekrva su morali izaći na dvorište na kojem je jedno vrijeme bio Momić, a zatim je isti otišao i sjeo na klupu ispred kuće, a ona druga trojica su vršila u kući "premetačinu". U selo su 02. rujna 1991.godine ušli tenkovi tzv.JNA, a 02. listopada 1991.godine su odvedeni u hangar VUPIK-ove kooperacije, a zatim su ih prebacili u kuću Dragutina Penavića. Smatra da je u navedenoj kući bio logor, te da je bilo ukupno 106 zatvorenika. Najmanje 32 osobe su nestale, a koje su vođene na ispitivanje. U kuću Mitrovića su odvodili ljude na ispitivanje, a ona je morala ići ložiti vatru u Mitrovićevoj kući i čistiti istu i smatra da su u toj kući bili "milicajci". Optuženog Momića je viđala u kući Mate Mitrovića, kao i u dvorištu navedene kuće.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Milenka Macure (list spisa 215-216 i 357).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je 1991.godine kao i kasnijih godina živio u Oroliku. Tijekom 1991.godine bio je na straži prema naredbi Teritorijalne obrane sela (Orolik). Borbi u selu nije bilo. Ne sjeća se sa sigurnošću, ali najvjerojatnije je 02. rujna 1991.godine bio u svojoj kući u Oroliku. U Oroliku nije postojao zatvor u naprijed navedeno vrijeme.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Petra Penavića (list spisa 249-251).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je selo palo 02. rujna 1991.godine. Kasnije su mještani hrvatske nacionalnosti odvedeni u hangar VUPIK-ove kooperacije, a zatim u njegove dvije kuće, odnosno i njegovog sina Dragutina. U Mitrovićevu kuću koja je do njegove kuće, odvodili su ljude na ispitivanje i tamo su ih tukli.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Petra Pršlje (list spisa 124-125 i 399).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je iz Berka otišao 1982.godine u Zagreb, a u Berku su mu ostali roditelji, četiri brata i tri sestre. Nema neposrednih saznanja što se događalo u Berku, jer nije živio u istom, a brat, koji je bio policajac, rekao mu je da je Momića razoružao, odnosno istom je oduzeo pištolj kada je Momić ulazio u Berak, s tim da je to bilo prije 02. rujna 1991.godine.

Sud je prihvatio iskaz svjedokinje Magdalene Floršić (list spisa 112-113 i 399).

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da je ista sve vrijeme živjela u Berku, osim što su je jednom u 1995.godini iz Berka odveli za Dalj, ali su je ubrzo vratili u Berak. Vodila je brigu o svojim roditeljima i nije ni izlazila iz kuće, tako da nema saznanja što se događalo u selu.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Kalman Ele (list spisa 114-116 i 399).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je s obitelji živio u Berku i za vrijeme okupacije. Nema neposrednih saznanja za optuženog Milorada Momića.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Suzane Ele (list spisa 117-118, 151-152 i 400).

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da je za vrijeme rata i okupacije s obitelji živjela u Berku. Nju i njezinu obitelj nisu vodili u logor koji je bio u kući Dragutina Penavića i Mate Mitrovića iz razloga jer je njen mlađi sin Danijel bio u vojsci, u Čačku. Nema neposrednih saznanja o optuženom Momiću.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Tibora Ele (list spisa 153-156 i 400).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je bio u Berku na dan kada je selo "palo". Nakon petnaestak dana ili koji dan kasnije pretežito osobe hrvatske nacionalnosti su odvedene u seosku zadругu, a zatim u logor koji je bio u kući Dragutina Penavića. Naglasio je da je njegov mlađi brat Danijel bio na odsluženju vojnog roka u tzv. JNA u Čačku, a kako su oni mađarske nacionalnosti, njih nisu "dirali", s tim da su praktično bili u "svojevrsnom" kućnom pritvoru. Nema neposrednih saznanja o optuženom Miloradu Momiću.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Franje Burgera (list spisa 192-193 i 416).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je isti bio u logoru koji je bio u kući Dragutina Penavića. Nije odvođen u kuću Mate Mitrovića radi ispitivanja, niti je uopće dobivao batina. U Berku je bio do 13. prosinca 1991. godine. Kada bi iz logora išao svojoj kući, u prolazu je više puta vidio optuženog Momića koji je bio u uniformi i s oružjem. Kada su išli po Maricu Mitrović, ali ne onu čija je kuća do kuće Dragutina Penavića, u dvorištu kuće u kojoj je živjela navedena Marica Mitrović je vidio optuženog Momića i "Pampura", s tim da optuženi Momić ništa nije poduzimao samo je izašao iz dvorišta i negdje je otišao.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Anke Marinčić (list spisa 240-242 i 430).

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da je ista napustila selo dva dana prije pada sela, a u selu su ostali njezin suprug Marijan i sin Ivan. Sin Ivan se uspio spasiti išavši kroz polje, tako da je došao u Đeletovce. Suprug joj je bio zatočen u Penavićevoj kući. Suprug joj je pokojni, a čula je da je 14. listopada 1991. godine odveden iz Mitrovićevog podruma i od tada se za istog ništa ne zna.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Mare Martić (list spisa 87-89 i 430).

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da je 02. rujna 1991. godine Berak zauzet od strane "srbočetničke" vojske. Dana 02. listopada 1991. godine zajedno s drugim mještanima hrvatske nacionalnosti otjerana je prvo u hangar, a zatim u logor, kuću Drage Penavića. U logoru je pretučena, a nema saznanja o optuženom Miloradu Momiću, čak što više, ne sjeća se ni da je istog viđala.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Zlatka Potočkog (list spisa 160-161 i 431).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je isti u 1991. godini, i to do 20. listopada 1991. godine, živio u Mikluševcima. Između 02. rujna 1991. i 20. listopada 1991. godine nije bio u kontaktu s majkom i bratom koji su živjeli u Berku, kao ni s drugom rodbinom, jer su "srpske snage" bile između Berka i Mikluševaca.

Nema neposrednih saznanja što se događalo u Berku, odnosno nema neposrednih saznanja o optuženom Miloradu Momiću.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Petra Rušnova (list spisa 71-73 i 431).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da isti 02. rujna 1991.godine nije bio zarobljen, a tog dana se "izvlačio" iz sela, a s njim su bili Predrag i Mladen Kegelj. Predrag i Mladen Kegelj su zarobljeni u onom "metežu". Ne zna što se događalo u Berku nakon okupacije i nema neposrednih saznanja o optuženom Miloradu Momiću.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Stipe Garvanovića (list spisa 170-172 i 431).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da su 02. rujna 1991.godine tenkovi tadašnje JNA blokirali selo i jedini izlaz je bio preko polja u pravcu sela Đeletovci. Selo je napustio zajedno s Ivicom Rušnovim, Marijanom Šarčevićem, Marinom Penavićem, Matom Žunabovićem, Zoranom i Stjepanom Vujčićem. Nakon što su osuli po njima paljbu, kretali su se pojedinačno, a ne u grupi. Uspio je doći do Đeletovaca i priključiti se Hrvatskoj vojsci, a čuo je da neki od mještana koji su pokušali napustiti selo kao i on, bili su zarobljeni. Čuo je da su pri izvlačenju iz sela na dan okupacije poginuli Ivica Ore, Tomica Gvozdanović i Ivica Potočki. Nema neposrednih saznanja o optuženom Miloradu Momiću.

Sud je prihvatio iskaz Anđe Kujundžić (list spisa 43-47 i 431).

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da je ista iz Berka otišla 30. kolovoza 1991.godine. Kako nije bila u Berku nakon okupacije istog, nema neposrednih saznanja što se dogodilo u selu na dan okupacije i poslije nakon okupacije. Nema neposrednih saznanja o optuženom Miloradu Momiću, ali je od drugih čula da je optuženi Momić vozio i prodao „rabu“ koja je pripadala Gradnji Osijek, a koji kamion je bio ispred njihove kuće, jer njen suprug, koji je bio vozač navedene „rabe“, nije mogao istu vratiti u Osijek. Njezin suprug je ekshumiran 1999.godine.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Mile Mrkobrade (list spisa 180-182).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da na dan okupacije sela 02. rujna 1991. godine oko 05,30 sati ga je probudila pucnjava. Naglasio je da bez obzira na svoju nacionalnost nije pristao uzeti oružje, ali da je bio osoba od nepovjerenja. Rat je proveo u svojoj kući, ali je čuo da je u Penavićevoj kući bio zatvor i čak što više, nakon što je raspušten zatvor, kod njega su došle Mara Tarač i Mara Mitrović i zamolile ga da u njegovoj kući budu nekoliko dana dok ne ishoduju propusnicu da izađu iz sela. Nema saznanja o događajima jer nije izlazio iz kuće baš iz razloga da kasnije može svakom pogledati u oči.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Veljka Miljenovića (list spisa 183-184).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je isti cijelo vrijeme rata bio u selu, ali ne zna tko je formirao Štab TO niti tko je bio u istom. Živio je povučeno, a nije želio uzeti oružje te je za kaznu proveo 17 dana u "krajinskom zatvoru".

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Đure Garvanovića (list spisa 40-42).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je isti iz Berka pobjegao 02. rujna 1991. godine, prvo u Đeletovce, a potom u Rokovce. Nakon odlaska iz Berka ne zna što se događalo u selu jer nije živio u istom.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Srečka Baćuna (list spisa 48-50).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je isti bio snimatelj HTV-a i da je 19. studenog 1991. godine zarobljen u krugu bolnice Vukovar. Nema saznanja o optuženom Miloradu Momiću jer nije živio u Berku niti je poznavao istog.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Krešimira Bušića (list spisa 51-52).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je isti zarobljen 20. studenog 1991. godine u krugu obučare Kombinata Borovo i zatim je odveden u logor. Nema saznanja o optuženom Miloradu Momiću jer nije živio u Berku niti je poznavao istog.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Franje Pančića (list spisa 165-167 i 416).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je zajedno s pripadnicima nesrpskog stanovništva prije pada sela bio na straži, na rubnim mjestima sela. Selo je opkolila bivša JNA i civili su u grupama pokušali napustiti selo. Dana 02. rujna 1991. godine je bio u grupi s Vitomirom Garvanovićem, Marinom Garvanovićem, Matom Garvanovićem, Ivom Garvanović, Vladom Gvozdanićem, Josipom Panenićem i Tomislavom Gvozdanićem. Kretali su se puzeći prema šumi i prema Đeletovcima, a nakon 500 m od sela naišao je na ranjenu Zlatu Latković. Odmah nakon što su izašli iz sela hicem u čelo je pogođen Tomislav Gvozdanić koji je preminuo i oni su ga ostavili u polju. Nakon što je pogođen Tomislav Gvozdanić pucali su Vitomir i Slaven Garvanović, a nakon pucnjave "grupa" se rasula, a ponovo su se sastali u Đeletovcima. Čuo je da je Vitomir Garvanović ranjen i zarobljen.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Mare Kujundžić (list spisa 53-56 i 62-65).

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da je sa suprugom i tri sina, koji su imali obitelji, živjela u Berku. Suprug i sin Marko su odvedeni i nakon toga ništa nije čula za iste. Najstariji sin Pero je uspio preživjeti jer se povukao s ostalim borcima iz Berka kada je napadnuto selo. Sin Marin je zarobljen, ali je nakon mjesec dana vraćen u Berak, s tim što ga je samo jednom vidjela, ali nije mogla razgovarati s istim. Nije imala neposrednih saznanja o optuženom Miloradu Momiću.

Sud je prihvatio iskaz svjedokinje Marije Kovačević (list spisa 84-86).

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da je ista bila otjerana iz sela, a prije toga je bila zatočena u jednom skladištu. Poznato joj je da su neki ljudi ubijeni, neki pretučeni, ali ne zna tko je to činio, niti je imala konkretnih saznanja o optuženom.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Josipa Nakića-Alfirevića (list spisa 90-91).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je kod njegove kuće 03. rujna 1991. godine ubijen Tomo Pršlja. Prije nego što će biti odveden, prvo u jedno skladište, a zatim u kuću Pere Penavića, tukli su ga "rezervisti" iz Šida. 13. prosinca 1991. godine dobio je propusnicu od TO Berak i napustio je Berak.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Mate Garvanovića (list spisa 104-106).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je 02. rujna 1991. godine napustio Berak radi svoje sigurnosti, odnosno da ne bi bio ubijen kao drugih 47 mještana Berka. Njegova majka je ostala u Berku i ista je ubijena 05. rujna 1991. godine.

Sud je prihvatio iskaz svjedokinje Marije Gvozdanović (list spisa 107-109).

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da je ista 23. svibnja 1992. godine istjerana iz Berka zajedno sa suprugom. Jedan sin joj je poginuo. Nije smjela izlaziti iz dvorišta i ništa nije mogla vidjeti, tako da nema konkretnih saznanja o optuženom.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Stjepana Floršića (list spisa 110-111).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je isti iz Berka istjeran 1995. godine. Imao je veliki strah, doživio je moždani udar i ničega se ne sjeća.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Tadije Mrkonjića (list spisa 119-123).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je selo Berak od strane JNA zauzeto 02. rujna 1991. godine. Prije zauzimanja sela dosta stanovništva je napustilo selo, kao i njegova supruga, a on je ostao čuvati kuću i imanje. Bio je zatočen u logoru sve do 13. prosinca 1991. godine kada je logor raspušten.

Sud je prihvatio iskaz svjedokinje Ružice Tomić (list spisa 126-127).

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da je ista iz Berka otišla 23. lipnja 1991. godine kod sestre u Bosnu. Nema saznanja što se događalo u Berku jer u vrijeme kritičnog događaja nije živjela u navedenom selu.

Sud je prihvatio iskaz svjedokinje Amalije Ore (list spisa 128-131).

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da je ista u noći 30. kolovoza 1991. godine napustila Berak jer je bila obavijest da će sljedeći dan selo biti napadnuto. Njezin suprug je ubijen 02. rujna 1991. godine, a oba sina su bila odvezena prvo u logore, a jedan je vraćen u logor u Berak i na kraju su joj oba sina ubijena. Nema neposrednih saznanja što se događalo u selu jer je napustila selo, kako je naprijed istakla, 30. kolovoza 1991. godine.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Željka Juratovca (list spisa 132-133).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je isti 1968. godine otišao na školovanje u Zagreb, a da je do 1991. godine živio u Vukovaru. Otac mu je umro 14. kolovoza 1991. godine u Berku. Čuo je da je njegova majka nađena obješena, ali nema neposrednih saznanja o smrti svoje majke. Iz bunara u dvorištu njihove kuće, ekshumirana su tijela Tunice i Zlatice Garvanović i Ane Magić.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Janka Tarača (list spisa 141-143 i 190-191).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je isti bio zarobljen u logoru u Penavićevoj kući, da su ga vodili u Mitrovićevu kuću gdje su ga pretukli "Beli" i Pero Martić iz Orolika. Nije imao saznanja o događajima u Oroliku 02. rujna 1991. godine.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Josipa Balaža (list spisa 149-150).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je isti krajem ožujka 1992. godine napustio Berak, a dobio je propusnicu od TO. Bio je zatočen prvo u hangaru, a zatim u Penavićevoj kući. Nije tučen, osim što ga je u njegovoj kući tukao Pero Bučan.

Sud je prihvatio iskaz svjedokinje Zlate Latković (list spisa 158-159).

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da joj je ubijen sin Milan, dok je suprug Janko ubijen u veljači 1992. godine. Bila je zatočena u kući Dragutina Penavića.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Stjepana Madajčeka (list spisa 162-164).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je 02. rujna 1991. godine izašao iz Berka, s mjesta gdje je čuvao stražu, tj. iz kuće Ivica Horvata. Prije nego što je napustio selo, preležao je u kanalu koji se nalazio niže od Horvatove kuće u pravcu Svinjarevaca. Zajedno s njim u ritu su bili Darko Mitrović, Luka Mitrović, Alojz Tomaš, Stipe Tomaš, Ilija i Anđa Piljić, Martin i Jako Ivančević. Svi zajedno su pješke otišli do Svinjarevaca, a kasnije su odvezeni do Đeletovaca.

Sud je prihvatio iskaz svjedokinje Edite Božić (list spisa 168-169).

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da je ista 27. ili 28. kolovoza 1991. godine napustila Berak i da se nije vraćala do 1998. godine. Nema neposrednih saznanja što se događalo u Berku. Mrtvo tijelo njenog oca Marka Kujundžića je pronađeno na njivi "Šarviz". Njen djed Marko i stric Marin se još uvijek vode kao nestale osobe.

Sud je prihvatio iskaz svjedokinje Lucije Penavić (list spisa 173-174).

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da je ista 30. kolovoza 1991. godine s kćerkom starom 17 godina napustila Berak. Nema neposrednih saznanja što se događalo u selu. Poznato joj je da je baš u njihovoj kući bio formiran logor. Njen suprug Dragutin Penavić još uvijek se vodi kao nestala osoba.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Mile Bučana (list spisa 175-176).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da se isti od 1977. godine liječio kao psihički bolesnik i stoga nije imao nikakva zaduženja u selu. Ne zna tko su bili članovi TO Berak.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Steve Radanovića (list spisa 177-179).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je isti čuo da iz sela nestaju ljudi hrvatske nacionalnosti, a nakon što je оформljen logor u Penavićevoj i Mitrovićevoj kući. Nije bio zadužen oružjem niti "uniformom", a morao je ići čistiti šumu u Jankovcima.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Dragutina Latkovića (list spisa 194-195).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je onog dana kada je vojska JNA ušla u selo, vođen na ispitivanje, a da ga je ispitivao Žarko Kvočka. U prostoriji u kojoj je ispitivan u uglu je sjedio Milorad Momić. Taj dan su ga tukli Petar Martić i jedna nepoznata osoba, a nije ga tukao Milorad Momić.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Janka Miroslavca (list spisa 220-222).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je sa suprugom sve vrijeme živio u Berku, dok su mu sinovi otišli za Zagreb prije početka rata. Njegov zet Zvonko Štibić uhićen je kao civil na dan kada je pokušao napustiti selo. Uхватili su ga mještani Orolika. Poznato mu je da je u Penavićevoj kući bio zatvor u koji su dovodili hrvatsko stanovništvo.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Nikole Brdara (list spisa 226-228).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je bio u zatvoru u Penavićevoj kući. Tukao ga je "Pampur" iz Orolika. Optuženi Momić je znao doći u logor, ali ništa nije radio.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Milovana Momčilovića (list spisa 237-239).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je isti živio u svojoj kući i nema neposrednih saznanja o optuženom Miloradu Momiću, pa čak ni što se događalo u Penavićevoj i Mitrovićevoj kući, osim što je čuo da su ljude ubijali i tukli.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Milana Jelenića (list spisa 243-245).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je selo palo 02. rujna 1991. godine. Od dana kada je selo palo skrivao se u svom dvorištu i kući sve do 03. listopada 1991. godine kada je napustio selo. Dan prije nego što će napustiti selo vidio je da je u selo došao Veselin Šljivančanin i čuo da će se ići u pretres svake kuće.

Prilikom ocjene iskaza svjedoka sud je imao u vidu da su svjedoci u fazi provođenja istrage svjedočili sukladno rješenju Kio-86/93 od 01. veljače 1993.godine, a tad se istraga provodila u odnosu na 37 okrivljenika, a među istima i prema optuženom Miloradu Momiću. Po navedenom rješenju okrivljenicima se stavljalo na teret da su u rujnu mjesecu 1991.godine prilikom okupacije sela Berak dio nesrpskog stanovništva smjestili na sabirno mjesto u skladište VUPIK i nad istima, kao i ostalim nesrpskim stanovništvom vršili fizičko zlostavljanje, ubijanje, silovanja, prisiljavali na rad bez naknade, palili kuće, a imovinu prisvajali i uništavali, s tim da je okrivljenom Miloradu Momiću stavljeno na teret da je u 11. mjesecu 1991.godine silovao Evicu Pejnović. Nesporno je da je Rješenjem Kv-133/03 proširena i dopunjena istraga, a zatim i podignuta optužnica protiv 35 optuženika. Opt.Milorad Momić je optužen da je točno neutvrđenog dana u jesen 1991.godine zajedno s Mirkom Čandžijom ubio Zlatka Mitrovića, a zatim oca Zlatka Mitrovića, te da je zajedno s Ilijom Čučkovićem 05. rujna 1991.godine ubio Katu Garvanović, a u logoru tukao Anđu Rušnov, Danicu Rušnov i Maru Kujundžić, s tim da je u uvodnom dijelu optužnice navedeno razdoblje počinjenja kaznenog djela, i to od 02. rujna 1991.godine do kraja 1992.godine. Svi optuženici po navedenoj optužnici su optuženi zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.120. st.1. OKZRH. Podneskom od 31. kolovoza 2012.godine kojim je precizirana optužnica, prvi put se optuženom Momiću na teret stavlja da je 02. rujna 1991.godine u Oroliku zajedno s drugim osobama tukao Stanka Penavića. Zbog naprijed navedenog sud je iskaze svjedoka prvenstveno cijenio kada su iskazivali o događaju od 02. rujna 1991.godine te o općim okolnostima neposredno pred 02. rujna 1991.godine i na sam taj dan, i kada govore o optuženom Miloradu Momiću.

Zbog naprijed navedenog sud je prilikom ocjene iskaza svjedoka Vitomira Garvanovića posebno cijenio činjenicu da je navedeni svjedok u svom iskazu od 05.

travnja 1993.godine (list spisa 35-39) naglasio i objasnio kako se optuženi Milorad Momić 02. rujna 1991.godine isticao u maltretiranju svih njih koji su bili zarobljeni u Oroliku. Naime, sasvim je razumljivo što svjedok prilikom tog iskaza nije detaljnije, opširnije i sveobuhvatnije opisao maltretiranje od strane optuženog Momića, koje su doživjeli 02. rujna 1991.godine u Oroliku, jer tada se postupak uopće nije vodio u odnosu na događaje u Oroliku, već se vodio kako je to navedeno po prvom rješenju o provođenju istrage. Nadalje, kod ocjene iskaza svjedoka oštećenog Stanka Penavića također valja imati u vidu činjenicu da je navedeni svjedok također u fazi istrage u oba svoja iskaza (list spisa 98-100 i 351-354) naglasio da je uhićen 02. rujna 1991.godine izvan sela na potezu prema šumi i Đeletovcima i zatim odveden u Orolik. Naglasio je da je prepoznao optuženog Momića koji ga je uhitio s nekim drugim osobama. Razumljivo je što tada oštećeni nije govorio o činjenici da je u Oroliku "pretučen", jer se postupak vodio isključivo u vezi s tim što se događalo u Berku, i to prvenstveno što se događalo nakon osnivanja logora. Kod ocjene iskaza svjedoka oštećenog Penavića valja imati u vidu da isti kada govori o događaju od 02. rujna 1991.godine u Oroliku ukazuje da ga je "više boljelo" to što nisu htjeli pružiti pomoć ranjenom Vitomiru Garvanoviću, nego što su njega pretukli, a nesporno je da je u svim svojim iskazima tvrdio da nije vidio tko ga je tukao. Nadalje, svjedok Zvonko Štibić u svom iskazu u istrazi (list spisa 223-225) također naglašava da su ih zarobili mještani sela Orolik i da su nakon toga odvezeni u Orolik, vidio je optuženog Momića s puškomitraljezom dok su oni ležali licem okrenutim prema tlu, koji je došao do njih i koji je ušao u Štab TO. Ostalih 5 svjedoka (Predrag Kegelj, Mladen Kegelj, Ivica Juratovac, Tomislav Mirkonjić i Petar Gvozdanović), koji su jedini uz naprijed navedene oštećenog Stanka Penavića, svjedoka Vitomira Garvanovića i svjedoka Zvonka Štibića, bili u Oroliku 02. rujna 1991.godine u blizini Štaba TO, nisu ni iskazivali u istrazi, nego "tek" na glavnoj raspravi, što također posredno ukazuje da je istraga bila usmjerena na događaje u Berku i većina onih koji su uhićeni 02. rujna 1991.godine i odvedeni u Orolik, a da se nisu vratili u Berak, nisu ni pozivani da svjedoče.

Sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka mr.sc.Ante Blažanovića (list spisa 506, 521-522), dano na zapisnik, kao i pismeni nalaz i mišljenje (list spisa 499-501), jer je isto dano primjenom znanstvenih metoda. Također je prihvaćen sadržaj medicinske dokumentacije (list spisa 379-380, 381, 511, 516-517, 518, 519 i 520).

Iz navedenog nalaza i mišljenja, kao i pismene dokumentacije, utvrđuje se da je oštećeni Stanko Penavić u Klinici za infektivne bolesti „Dr.Fran Mihaljević“ Zagreb pregledan 12. prosinca 1991.godine, a 12. prosinca je dobio uputnicu za rengenološki pregled. Nadalje, nesporno je da se oštećeni nakon naprijed navedenog prvog pregleda nastavio liječiti u 1992.godini. U nalazu specijalista Doma zdravlja Novi Zagreb od 05.03.1992.godine su postavljene sljedeće dijagnoze: kronična upala kosti oko vrha drugog i trećeg zuba, urađen je zahvat, odstranjeni vrhovi spomenutih zuba, a konstatirano je da postoji prijelom krune 3. i 5. zuba desno. Prijelomi krune 3. i 5. zuba desno su nastali kao posljedica udarca tupotvrdim mehaničkim sredstvom čiju građu i oblik nije moguće odrediti temeljem navedenih oštećenja. U medicinskom dokumentu KBC Zagreb, Klinika za očne bolesti je navedena dijagnoza neuropatija očnog živca lijeve strane poslije traume, te je navedeno da postoji nepotpuni hemianopski ispad desne polovine i da postoji početno suženje desnog vidnog polja. Dva kontrolna pregleda su bila u lipnju i rujnu 1992.godine, a nalaz je bio sličan prethodnom. U povijesti bolesti Doma zdravlja radnika MUP Hrvatske su zabilježene sljedeće dijagnoze: nepotpuni gubitak ili blagi

gubitak osjeta s lijeve strane kao posljedica ozljeđivanja te neuropatija vidnog živca s lijeve strane kao posljedica ozljeđivanja. Vještak u svom mišljenju zaključuje da je iz medicinske dokumentacije razvidno da je oštećeni Stanko Penavić zadobio sljedeće ozljede: prijelom 7-9 rebra lijeve strane, sumnja na prijelom baze lubanje, upala poplućnice i lijevog pluća, prijelom lijeve jagodične kosti i nepotpuni do potpuni gubitak osjeta dijela lica i čeljusti. Prijelom 7-9 rebra s lijeve strane s posljedičnom upalom poplućnice i lijevog pluća su ozljeda i njena posljedica koje čine jednu cjelinu, a kvalificira se kao obična teška tjelesna ozljeda, koja je nastala djelovanjem najmanje jednog snažnog udarca u lijevu stranu prsa tupo-tvrđim mehaničkim sredstvom, bilo koje građe i oblika (drvena palica, zatvorena šaka, noga obućena u čizmu). Prijelom lijeve jagodične kosti i nepotpuni do potpuni gubitak osjetila lijeva lica i čeljusti, s dvoslikom lijevog oka su ozljeda i posljedice koje čine jednu cjelinu, a radi se o teškoj tjelesnoj ozljedi koja je nastala djelovanjem najmanje jednog snažnog udarca u lijevu stranu lica tupo-tvrđim mehaničkim sredstvom bilo koje građe i oblika (drvena palica, zatvorena šaka, noga obućena u čizmu). Nepotpuni do potpuni gubitak osjeta znači da je u oštećenoj regiji koža u potpunosti oštećenih živčanih završetaka te nema osjeta na dodir, dok je drugi dio te iste regije nepotpuno oštećenih živčanih završetaka te osjet dodira djelomično sačuvan. S obzirom na oštećenje živčanih završetaka posljedica je trajna budući da se živci kao složene strukture ne regeneriraju. Za prijelom jagodične kosti potreban je jak udarac tupo-tvrđim mehaničkim sredstvom. Kako se iznad kosti nalaze meka tkiva, a udarcem dolazi do njihovih oštećenja, u pravilu nakon takvog udarca dođe do nagnječenja mekih tkiva s mogućim oguljotinama i krvnim podljevom ili prekidom kontinuiteta kože u smislu nagnječno-razderne rane. Sve ozljede se skupno kvalificiraju kao teška tjelesna ozljeda.

Nesporno je da oštećeni nakon ozljeda zadobivenih 02. rujna 1991.godine nije odmah liječnički "obrađen", niti je "ishodovao" medicinsku dokumentaciju, odnosno prvi pregled i prva dokumentacija nakon zadobivenih ozljeda 02. rujna 1991.godine datira od 12. prosinca 1991.godine. Međutim, za sud je u konkretnim prilikama u kojima se nalazio oštećeni sasvim razumljivo, okolnosno prihvatljivo i logično što oštećeni ne posjeduje dokumentaciju odmah nakon zadobivenih ozljeda 02. rujna 1991.godine, jer oštećeni je nakon zarobljavanja 02. rujna 1991.godine bio u zarobljeništvu sve do 10. prosinca 1991.godine kada je razmijenjen i kada je došao na slobodni dio teritorije Republike Hrvatske. Oštećeni je objasnio kada i gdje se javljao liječniku za vrijeme zarobljeništvu, ali je objasnio iz kojih razloga mu nije pružena pomoć, a kamoli da je mogao dobiti medicinsku dokumentaciju. Dana 12. prosinca 1991.godine oštećeni je kao i drugi zarobljenici pregledan i činjenica je da se oštećeni nastavio liječiti i u 1992.godini, kao i kasnije, dok su neke posljedice trajne. Nesporno je da je vještak ukazao da zbog protoka vremena i "nedostatne" medicinske dokumentacije nije moguće sa sigurnošću navesti vrijeme nastanka ozljeda kod oštećenog Stanka Penavića, odnosno je li ozljeda mogla nastati u vrijeme pada mjesta, za vrijeme boravka u logoru, ali i prije ratnih događaja. Međutim, kada se činjenice, odnosno ozljede koje je oštećeni nesporno pretrpio, a koje su utvrđene iz medicinske dokumentacije i nalaza i mišljenja vještaka, dovedu u vezu s iskazom oštećenog Stanka Penavića sa sigurnošću se utvrđuje da su ozljede odnosno prijelom lijeve jagodične kosti s posljedicom nepotpunog do potpunog gubitka osjeta dijela lica i čeljusti s dvoslikom lijevog oka, te prijelom krune trećeg i petog zuba desno nastupile od udaraca koje je oštećeni zadobio 02. rujna 1991.godine u Oroliku. Oštećeni je objasnio da kasnije u logoru nije tučen u predjelu glave, i to u području gdje su nastupile naprijed

navedene ozljede, a baš prilikom zadobivanja udaraca 02. rujna 1991.godine je opisao da je udarce zadobio u području lica, odnosno jagodične kosti s lijeve strane i opisao je ozljede zuba. Nesporno je da je oštećeni imao prijelom sedmog do devetog rebra s lijeve strane, ali kako je za vrijeme zarobljeništva nakon 02. rujna 1991.godine više puta zadobivao udarce u naprijed navedeno područje, navedene ozljede nisu "pripisane" događaju od 02. rujna 1991.godine u Oroliku. Činjenica je da se u dokumentaciji ukazivalo na sumnju na prijelom baze lubanje, da je sam oštećeni o događaju od 02. rujna 1991.godine govorio da smatra da je izgubio svijest, ali sud je "ispustio" sve one ozljede koje su mogle nastati nakon 02. rujna 1991.godine i koje nisu medicinski i objektivno utvrđene. Nema logike i okolnosno je neprihvatljivo da su ozljede koje su utvrđene kod oštećenog nastale prije 02. rujna 1991.godine, jer je oštećeni zarobljen 02. rujna 1991.godine i od tog dana, kao i za vrijeme zarobljeništva, "tek" mu zadaju udarce i zadobiva ozljede. Zaključno, "povezujući" iskaz oštećenog, medicinsku dokumentaciju i nalaz i mišljenje vještaka mr.sc.Ante Blažanovića sa sigurnošću je utvrđeno da je oštećeni 02. rujna 1991.godine u Oroliku od udaraca koje je zadobio od optuženog i drugih osoba (Predrag Pribičević zv."Prćija", Dragiša Nonković zv."Krle", Veljko Grčić zv."Veljo" i dvojica nepoznatih pripadnika paravojskih postrojbi) zadobio "najmanje" prijelom lijeve jagodične kosti s posljedicom nepotpunog do potpunog gubitka osjeta dijela lica i čeljusti s dvoslikom lijevog oka, te prijelom krune trećeg i petog zuba desno.

Uvidom u zapisnik sekcije br.92/98 (list spisa 101-102) utvrđuje se da je vještak temeljem pregleda skeleta pronađenih odjevnih predmeta i stvari zaključio da odgovaraju identitetu Kate Garvanović.

Uvidom u spisak lica koja su surađivala s ustaškim pokretom u Berku, a koja nisu poželjna da ostanu na ovom području štaba TO Berak (list spisa 134) vidljiva su imena osoba koja se navode u navedenom spisku.

Uvidom u spisak jedinice u Berku (list spisa 135-136) koji u zaglavlju nosi datum 24.02.1992.godine, vidljivo je da je optuženi Momić Milorad pod brojem 32.

Uvidom u informativne podatke za MZ Berak (list spisa 137) koji u zaglavlju nosi datum 04.06. 1992.godine vidljivo je da je 570 iseljenih Hrvata, a da je ostalo 15 stanovnika hrvatske nacionalnosti.

Uvidom u domovnicu izdanu 20. prosinca 2011.godine (list spisa 367) utvrđuje se da se Milorad Momić vodi kao hrvatski državljanin.

Iz dopisa MUP Interpol Zagreb od 21. veljače 2012. (list spisa 392) utvrđuje se da je optuženi u Francuskoj uhićen 31. siječnja 2011.godine i da je bio u ekstradicijskom pritvoru do 02. rujna 2011.godine kada je izručen u Hrvatsku, dok iz prijevoda naloga o izručenju (list spisa 413-414) utvrđuje se da je odobreno izručenje imenovanog, a koji se u Francuskoj zvao Guy Monier.

Iz ugovora br.06/203 (list spisa 456) utvrđuje se da su Obrt za poljodjelstvo Penavić Berak, kao najamoprimac i Živko Momić iz Berka kao najmodavac sklopili ugovor o najmu poljoprivrednog zemljišta, a iznad pečata kao vlasnik OZP Penavić upisano je ime Stanko Penavić.

Sud je prihvatio dio obrane optuženog u kojem on iskazuje da je 02. rujna 1991.godine vidio kako ispod jednog oraha u blizini zgrade u kojoj je bio Štab TO-a na zemlji leže mještani Berka trbuhom i glavom okrenuti prema zemlji. Nesporno je da je prošao pored navedenih osoba, jer se išao javljati u Štab TO-a. Također se prihvaća dio obrane da u blizini mjesta gdje su ležali mještani Berka bio je opći "kaos", gužva metež, odnosno da je bilo oko 100 ljudi. Radilo se o mještanima Orolika, a većinom su bili muškarci, iako je bilo i žena. Nije primijetio "uniformisane" osobe niti pripadnike vojske tzv.JNA. Drugi dijelovi obrane optuženog, odnosno "bit" obrane optuženog u kojoj tvrdi da on nikoga nije tukao i da je kritične prilike po pozivu išao prvi put da se javi u Štab TO sud ne prihvaća, jer je taj dio obrane dan u cilju izbjegavanja kaznene odgovornosti, u suprotnosti je s iskazima svjedoka oštećenog Stanka Penavića, svjedoka Vitomira Garvanovića, Predraga i Mladena Kegelja, Zvonka Štibića, Ivica Juratovca i Tomislava Mrkonjića, a isti je nelogičan i okolnosno nevjerodostojan. Naime, nelogično je i okolnosno nevjerodostojno da se optuženi prvi put toga dana javljao u Štab TO Orolik, i da nije imao dotad oružje i nikakvo zaduženje, jer svi naprijed navedeni svjedoci vidjeli su da je optuženi imao puškomitraljez i nikako nije okolnosno prihvatljivo da kada su oko zgrade Štaba TO doveli petnaestak – dvadeset zarobljenih mještana Berka hrvatske nacionalnosti i kada se skupilo oko 100 ljudi iz Orolika da tad netko prvi put poziva u Štab TO optuženog. Svjedok Garvanović je vidio da zajedno s ostalima baš optuženi tuče oštećenog Penavića. Svjedok Mladen Kegelj vidio je između ostalih i optuženog Momića kako je "navalio" na Penavića. Svjedok Predrag Kegelj se sjeća da se optuženi Momić obratio njemu ili bratu riječima: "Kegelj, ne pomažu vam ni pancirke." Svjedok Štibić je ukazao da ih je optuženi šutke "obišao". Svjedok Mrkonjić je prepoznao optuženog po glasu. Svjedok Juratovac je vidio Momića koji je došao s puškomitraljezom, kao i svi ostali zarobljenici osim Petra Gvozdanovića. Zaključno, iz naprijed navedenih razloga ne prihvaća se "bit" obrane optuženog da je on samo došao da se javi u Štab TO 02. rujna 1991.godine u Oroliku, već naprotiv, utvrđeno je da je isti tukao zajedno s drugima (bliže opisano u izjeci presude) oštećenog Penavića.

Na temelju svega naprijed iznijetog, zbog naprijed navedenih obrazloženja, konačni zaključak suda je da je optuženi počinio krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.120. st.1. OKZRH, činjenično i pravno bliže opisano u izjeci presude.

Naime, nesporno je (iz svih provedenih dokaza, pa čak i obrane optuženog) da je Stanko Penavić, mještаниn sela Berak, 02. rujna 1991.godine, nakon zarobljavanja doveden u Orolik u dvorište kuće u ulici V.Nazora 11, u kojoj se nalazio Štab TO Orolik. Na navedenom mjestu bio je i sam optuženi, a bilo je oko stotinjak mještana Orolika, većinom muškaraca, a bilo je i žena, a nije bilo "uniformisanih" osoba, niti pripadnika tzv.JNA. Naprijed je obrazloženo iz kojih razloga je sud prihvatio da je optuženi zajedno s pripadnicima paravojnih postrojbi Predragom Pribičevićem zv."Prćija", Dragišom Nonkovićem zv."Krla", Veljkom Grčićem zv."Veljo" i dvojicom nepoznatih pripadnika paravojnih postrojbi tukao nekoliko minuta oštećenog Stanka Penavića, zadavši udarce rukama i nogama, zbog čega je oštećeni zadobio prijelom lijeve jagodične kosti s posljedicom nepotpunog do potpunog gubitka osjeta dijela lica i čeljusti s dvoslikom lijevog oka, te prijelom krune trećeg i petog zuba desno, koje ozljede su u svojoj ukupnosti teška tjelesna ozljeda. Nesporno je da je vrijeme počinjenja djela 02. rujna 1991.godine, odnosno da se tada radilo o oružanom sukobu koji nema međunarodni karakter, te je sud iz tog

razloga primijenio čl.3. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.godine (nastavno Ženevske konvencije). U navedenom članku u st.1. i 2. t.a propisano je da s osobama koji izravno ne sudjeluju u neprijateljstvima, uključujući pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i osobe koje su izvan bojnog ustroja ("hors de combat") zbog bolesti, rana, lišenja slobode ili bilo kojeg drugog razloga će se u svakoj prilici postupati čovječno, a zabranjeno je nasilje protiv života i tijela, a u konkretnom slučaju optuženi je postupao nečovječno i činio nasilje protiv života i tijela jer je zajedno s drugima tukao oštećenog i nanio mu ozljede kako je to bliže opisano u izjeci presude. Nadalje, optuženi je svojim postupanjem postupao protivno odredbi čl.27. st.1. Ženevske konvencije jer optuženi nije postupao čovječno niti je štiti oštećenog od čina nasilja, već naprotiv, postupao je nečovječno i sudjelovao u nasilju prema oštećenom. Također je optuženi postupao protivno čl.32. Ženevske konvencije jer je svojim postupanjem prouzrokovao tjelesne patnje oštećenom. Već je ranije obrazloženo da se u konkretnom slučaju 02. rujna 1991.godine radilo o nemeđunarodnom oružanom sukobu, te je u konkretnom slučaju primijenjen Dopunski protokol uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949.godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II.). U konkretnom slučaju optuženi je svojim postupanjem povrijedio odredbe čl.4. st.1. i 2. t.a Protokola II., jer je poduzeo nasilje protiv života, zdravlja i fizičkog "blagostanja" oštećenog, tj. prouzročio je tjelesne ozljede (kazne) oštećenom. Nesporno je da je optuženi krivično djelo počinio kao suizvršitelj s Predragom Pribičevićem zv."Prćija", Dragišom Nonkovićem zv."Krlle", Veljkom Grčićem zv."Veljo" i dvojicom nepoznatih pripadnika paravojnih postrojbi.

Ukazuje se da je u odnosu na optužbu iz činjeničnog dijela sud ispustio činjenicu da je optuženi postupao kao pripadnik Teritorijalne obrane Berak, jer sa sigurnošću nije utvrđeno da je optuženi 02. rujna 1991.godine bio pripadnik TO Berak, a navedena činjenica nije od značaja je li u konkretnom slučaju optuženi bio pripadnik TO Berak, za utvrđenje je li počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva. Naime, navedeno djelo može počiniti osoba koja kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba (tko) naredi ili u konkretnom slučaju počinio djelo, a kako je to navedeno u izjeci presude. Nadalje, u odnosu na optužbu iz činjeničnog dijela sud je ispustio da je optuženi djelo počinio sa Slobodanom Vučetićem, Mladenom Kelebudom, Draganom Hrkačem, Milisavom Jovanovićem, osobama po nadimku "Kurbala", "Pampur", "Mazgan" i "Raksi", jer je tijekom postupka utvrđeno s kojim osobama je optuženi počinio narečeno kazneno djelo, a sigurno je da su to bili "jedino" Predrag Pribičević zv."Prćija" Dragiša Nonković zv."Krlle" i Veljko Grčić, dok je u optužbi navedeno i više nepoznatih pripadnika paravojnih postrojbi, a kako je sud utvrdio da se radi o dva nepoznata pripadnika navedenih postrojbi, konkretizirano je u činjeničnom opisu da se radi o dva pripadnika. U činjeničnom opisu optužbe navedeno je da je optuženi zajedno s drugima oštećenog tukao oko 10 minuta, a s obzirom da je i sam oštećeni ukazao da je zadobivao udarce „par“ minuta, odnosno nekoliko minuta, precizirano je u činjeničnom opisu izjeki presude da se radi o nekoliko minuta, a ne 10 kako je to navedeno u optužbi. Također je sud ispustio da je optuženi na nogama imao obuvene vojničke čizme, jer tijekom postupka nije sa sigurnošću utvrđeno da je optuženi imao obuvene vojničke čizme. Valja ukazati da prilikom prihvaćanja nalaza i mišljenja vještaka mr.sc.Ante Blažanovića i sadržaja medicinske dokumentacije, već je ukazano da je sud povezujući isto s iskazom oštećenog Penavića prihvatio samo one ozljede koje su medicinski i objektivno utvrđene, te stoga je sud ispustio i dio iz

optužbe da je oštećeni izgubio svijest, a i sam oštećeni je govorio u smislu toga da je najvjerojatnije izgubio svijest, ali nije bio siguran u to.

Sud je optuženog osudio za kazneno djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.120. st.1. OKZRH, odnosno sud je smatrao da u konkretnom slučaju oštećeni Stanko Penavić nije imao svojstvo ratnog zarobljenika, već da se radilo o mještаниnu Berka koji je nakon zarobljavanja doveden u Orolik i sam optuženi kao i drugi suizvršitelji su prema oštećenom Penaviću postupali kao mještаниnu Berka, odnosno civilnoj osobi, a ne kao prema ratnom zarobljeniku. Valja naglasiti da ne samo da je optuženi, kao i drugi suizvršitelji, prema oštećenom postupao kao prema civilnoj osobi, mještаниnu Berka, a ne kao prema ratnom zarobljeniku (oštećenom ni jednog trenutka nitko nije rekao da je zarobljen, nije stavljen na popis zarobljenih osoba, oštećene kao i druge "sklanjali su" da ih ne vide pripadnici tzv.JNA) već i objektivno je oštećeni Stanko Penavić uhićen kao mještаниn Berka, a nije uhićen u "direktnom" oružanom sukobu između mještana Berka i mještana Orolika. Naime, iz iskaza saslušanih svjedoka utvrđuje se da je selo Berak 02. rujna 1991.godine napadnuto prvenstveno od strane tzv.JNA, a da su se pripadnicima tzv.JNA pridružili domaći Srbi. Svjedokinja Evica Penavić naglašava da u situaciji kada je neprijateljska vojska prodirala iz polja prema naselju njezini sinovi (oštećeni Stanko Penavić i Marin Penavić) izbjegli su u polje i poslije toga se nisu vraćali kući. Svjedok Petar Rušnov naglašava da 02.rujna 1991. nije bio zarobljen, a tog dana se "izvlačio" iz sela, a s njim su bili Predrag i Mladen Kegelj, koji su zarobljeni u onom "metežu". Iz iskaza svjedoka Stipe Garvanovića utvrđeno je da je selo Berak 02. rujna 1991. blokirano od tenkova tadašnje JNA i da je jedini izlaz bio preko polja u pravcu sela Đeletovci. Selo je napustio zajedno s Ivicom Rušnovim, Marijanom Šarčevićem, Marinom Penavićem, Matom Žunabovićem, Zoranom i Stjepanom Vujčićem, s tim da nakon što je po njihovoj grupi osuta paljba, kretali su se pojedinačno. Nesporno je da su neki mještani koji su pokušali napustiti selo bili zarobljeni. Iz iskaza svjedoka Đure Garvanovića utvrđuje se da je isti iz Berka pobjegao 02. rujna 1991., prvo u Đeletovce, zatim u Rokovce. Iz iskaza svjedoka Mate Garvanovića utvrđuje se da je 02. rujna 1991. napustio Berak radi svoje sigurnosti. Iz iskaza svjedoka Stjepana Madajčeka utvrđuje se da je 02. rujna 1991. izašao iz Berka s mjesta gdje je čuvao stražu. Iz iskaza svjedoka Franje Pančića utvrđuje se da je bio na straži 02. rujna 1991. prije nego što je selo opkolila bivša JNA. Civili su u grupama pokušali napustiti selo, a bio je u grupi s Vitomirom Garvanovićem, Marinom, Matom i Ivom Garvanovićem, Tomislavom Gvozdanovićem, Josipom Panenićem i kretali su se puzeći prema šumi i prema Đeletovcima. Nakon 500 metara od sela naišao je na ranjenu Zlatu Latković, a nakon što su izašli iz sela, hitcem u čelo je pogođen Tomislav Gvozdanović, a nakon što je pogođen Tomislav Gvozdanović, pucali su Vitomir i Slaven Garvanović. Nakon pucnjave "grupa" se rasula, a ponovno su se sastali u Đeletovcima, s tim da je Vitomir Garvanović ranjen i zarobljen. Iz iskaza svjedoka Janka Miroslavca utvrđuje se da je njegov zet Zvonko Štibić uhićen kao civil na dan kada je pokušao napustiti selo, a uhvatili su ga mještani Orolika. Sam svjedok Zvonko Štibić naglašava da su bili zaduženi za čuvanje straže, a da su ih zarobili mještani sela Orolik i zatim odveli u Orolik. Iz iskaza svjedoka Mladena Kegelja utvrđuje se, kada je počeo napad na Berak, da se isti kao i svi drugi povlačio prema šumi "Žirište", a zarobljen je od strane mještana sela Orolik u ataru sela Berak. Iz iskaza svjedoka Predraga Kegelja utvrđuje se da je zarobljen 02. rujna 1991. u ataru sela Berak odnosno u njivama koje su između Berka i Đeletovaca, a prilikom zarobljavanja je imao pištolj. Iz iskaza svjedoka Tomislava Mrkonjića utvrđuje se da su istog zarobili mještani Orolika. Iz

iskaza svjedoka oštećenog Stanka Penavića utvrđuje se da je on radio na sredstvima veze i njima je rečeno da će 02. rujna 1991. biti povlačenje tzv. JNA, a i rečeno im je da ne napadnu JNA niti da pružaju otpor ako ih napadne JNA. Zarobljen je izvan sela Berak na "leniji", na potezu prema šumi i Đeletovcima. Nadalje, oštećeni Stanko Penavić je kao i drugi mještani Berka koji su zarobljeni, odveden u Orolik u dvorište kuće u ulici V.Nazora 11, gdje je bilo oko sto ljudi, a među istima bilo je i žena. Nesporno je da na mjestu na kojem je počinjeno djelo (Orolik) nije bilo "uniformisanih" osoba, a kamoli pripadnika tadašnje JNA. Čak što više, stanovnici Orolika koji su držali zarobljene Stanka Penavića i druge mještane Berka, zarobljenike su "sklanjali" i skrivali da ih ne vide pripadnici JNA, a iz razloga da zarobljenici ne bi došli "pod vlast" tadašnjih pripadnika JNA. Valja ukazati da pojam (status) ratnog zarobljenika nije definiran u opisu kaznenog djela iz čl.122. (ratni zločin protiv ratnih zarobljenika) OKZRH, već je definiran u čl.4. Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949.godine. U uvodu navedenog članka naglašava se prvotno da su ratni zarobljenici osobe koje pripadaju jednoj od kategorija (kasnije se obrazlaže o kojim kategorijama se radi), a koje su pale pod vlast neprijatelja. Kao jedna kategorija se navodi da su te osobe pripadnici ostalih milicija i pripadnici ostalih dobrovoljačkih odreda uključujući i pripadnike organiziranih pokreta otpora, koji pripadaju stranci sukoba, ali uz ispunjavanje sljedećih uvjeta: a) da im na čelu stoji osoba odgovorna za svoje potčinjene, b) da imaju određeni i na daljinu prepoznatljiv znak raspoznavanja, c) da otvoreno nose oružje, d) da svoje operacije izvode u skladu s ratnim zakonima i običajima. Druga kategorija osoba su osobe pripadnici redovitih oružanih snaga koje izraze vjernost nekoj vladi ili vlasti koju nije priznala sila u čijoj su vlasti. Sljedeća kategorija su osobe koje prate oružane snage, a da im neposredno ne pripadaju, kao i civilni članovi vojnih zrakoplova, ratni dopisnici i dr. Također, članovi posada, uključujući zapovjednike, pilote i vježbenike, trgovačke mornarice i slično. Stanovništvo ne-okupiranog područja koje se prilikom približavanja neprijatelja spontano lati oružja da bi se oduprlo postrojbama napadača, ne imajući vremena organizirati se kao redovite oružane snage, ako otvoreno nose oružje i ako poštuju ratne zakone i običaje. Pod prvu kategoriju su navedeni pripadnici oružanih snaga stranke sukoba, kao i pripadnici milicija i dobrovoljačkih odreda koje ulaze u sastav tih oružanih snaga. U konkretnom slučaju, oštećeni Stanko Penavić nije spadao ni u jednu kategoriju osoba da bi imao status ratnog zarobljenika nakon što je uhićen i odveden u Orolik. Naime, naprijed je već obrazloženo kako je sa sigurnošću utvrđeno da su napad na selo Berak prvenstveno učinili pripadnici tadašnje JNA, i pripadnici JNA su ušli u selo i okupirali ga. Oštećeni Stanko Penavić kao i svi drugi mještani Berka nisu pružali otpor prilikom napada na selo, već su sa svojih stražarskih mjesta otišli, kako svjedoci navode: „izvlačili se iz sela“ (svjedok Petar Rušnov), „napustili selo radi svoje sigurnosti“ (svjedok Mato Garvanović), „pobjegao“ (svj. Đuro Garvanović), „izašao“ (svj.Stjepan Madajček), „napustili selo puzeći prema šumi i Đeletovcima“ (svj. Franjo Pančić), „povlačili prema šumi i Đeletovcima“ (svj.Mladen Kegelj). Nesporno je da je baš Stanko Penavić radio na sredstvima veze i da je istom rečeno da ne pružaju otpor JNA, već da se povuku u Đeletovce i spoje s Gardom. S druge strane, mještani sela Orolik koji su između ostalih uhitili (zarobili) Stanka Penavića i druge nisu zajedno s tadašnjim pripadnicima JNA ušli u selo Berak, okupirali isto, kao i stanovnike koji su ostali u Berku, već su u ataru sela Berak "pokupili" odnosno uhitili mještane Berka, i to ne samo one koji su čuvali stražu već i druge mještane koji su pred napadom JNA bježali prema Đeletovcima koji nisu bili okupirani i u kojima je bila hrvatska Garda. Činjenica je da su i pojedine žene odlazile iz Berka i nesporno je da

je Zlata Latković bila ranjena, dok su neke osobe (Tomislav Gvozdanović) bile i ubijene za vrijeme dok su se povlačili. Iz iskaza svih saslušanih svjedoka utvrđuje se da su jedino Vitomir i Slaven Garvanović zapucali, odnosno uzvratili vatru, a nakon što je bio pogođen Tomislav Gvozdanović. Valja ukazati da Ženevska konvencija o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine u članku 35. propisuje da svaka zaštićena osoba ima pravo napustiti područje na početku ili tijekom sukoba, a nesporno je da je Stanko Penavić kao i drugi koji su uhićeni u ataru izvan Berka nakon napada JNA (na početku sukoba) želio napustiti područje Berka koje je napadnuto i okupirano. Sud je u konkretnom slučaju između ostalog primijenio čl.4. st.1. i 2. t.a Dopunskog protokola uz naprijed navedenu konvenciju (Protokol II) koji u uvodnom dijelu navedenog članka ukazuje da sve osobe koje izravno ne sudjeluju ili su prestale sudjelovati u neprijateljstvima imaju pravo na zaštitu, odnosno da se prema njima ne poduzima nasilje protiv života i zdravlja, te je stoga sud primijenio naprijed navedeni članak, naprijed navedenog protokola u odnosu na oštećenog Stanka Penavića. Zaključno, bez obzira što je oštećeni Stanko Penavić, prije nego što je u ataru sela Berak uhićen, imao oružje (rumunjski automat), kao što je imao i dijelove "uniforme", čak i u vrijeme kada je doveden u Orolik, u konkretnom slučaju zbog naprijed navedenih činjenica i objašnjenja sud zaključuje da se nije radilo o ratnom zarobljeniku, već o mještaniu Berka, tj. civilnoj osobi. Zbog navedenog valjalo je optuženika oglasiti krivim zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.120. OKZRH, a koji je svojim postupanjem kršio odredbe Ženevske konvencije i Protokola II, kako je to navedeno u izrjeci presude.

Optuženi je krivično djelo počino s umišljajem (direktnim) jer je bio svjestan svoga djela i htio je izvršenje istog. Naime, optuženi je bio svjestan da nečovječno postupao, muči i nanosi tjelesne ozljede oštećenom Stanku Penaviću zadajući mu zajedno s drugima udarce rukama i nogama i htio je, odnosno zajedno s drugima je istukao oštećenog Penavića istovremeno mu nanoseći ozljede tjelesnog integriteta kako je to bliže opisano u izrjeci presude. Također je bio svjestan okolnosti u kojima zajedno s drugima tuče oštećenog Penavića, jer je i sam naglasio da je na mjestu događaja bilo oko sto mještana Orolika, a činjenica je da je oštećeni doveden u takvu situaciju gdje nije mogao pružiti bilo kakav otpor i optuženi je tukao oštećenog i nakon što je isti pao, tako da je bio svjestan, odnosno htio ga je mučiti i nečovječno postupati prema istom.

Prilikom odmjeravanja kazne sud je cijenio sve okolnosti koje utječu da kazna bude manja ili veća (olakotne i otegotne) na strani optuženog.

Kao olakotne okolnosti na strani optuženog sud je cijenio činjenicu da je optuženi neosuđivan. Kao olakotna okolnost cijijenjena je činjenica da je optuženi otac jednog djeteta. Također, prilikom cijijenjenja okolnosti koje utječu na odmjeravanje kazne, cijijenjene su pobude iz kojih je djelo počinjeno, okolnosti u kojima je počinjeno i jakost ugrožavanja. Nesporno je da je optuženi postupao kao suizvršitelj i činjenica je da su oštećenom nanijete tjelesne ozljede kako je to navedeno u izrjeci presude, da se prema oštećenom nečovječno postupalo i da ga se mučilo, ali s druge strane u konkretnim okolnostima to je bio uvjetno rečeno "blaži oblik" počinjenja kaznenog djela.

Na strani optuženog sud nije našao ni jednu otegotnu okolnost.

Uzimajući u obzir zbir naprijed navedenih olakotnih okolnosti, a da nema ni jedne otegotne okolnosti, kao i okolnosti u kojima je djelo počinjeno, vrijeme i način počinjenja kaznenog djela, odnosno "težinu" počinjenog djela, sud je smatrao da u konkretnom slučaju postoje osobite olakotne okolnosti tako da bi se i ublaženom kaznom mogla postići svrha kažnjavanja, tj. da postoje uvjeti za primjenu čl.38. OKZRH. Na osnovi naprijed izloženog optuženi je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 3 godine, a ocjena je suda da će se upravo navedenom vrstom i visinom kazne u potpunosti ostvariti svrha kažnjavanja iz čl.4.,31. i 37. OKZRH, te se izrečena kazna ukazuje kao potpuno primjerena stupnju krivnje optuženika i samoj težini počinjenog krivičnog djela.

Sukladno članku 45. OKZRH optuženom se u izrečenu kaznu zatvora ima uračunati vrijeme provedeno u ekstradicijskom pritvoru počev od 31. siječnja 2011. godine pa do 02. rujna 2011. godine, a zatim vrijeme pritvora od 02. rujna 2011. godine pa nadalje. Naime, nesporno je da je optuženik u Francuskoj lišen slobode 31. siječnja 2011.godine i da je zatim do 02. rujna 2011.godine bio u ekstradicijskom pritvoru u Francuskoj, a zatim je bio u pritvoru od 02. rujna 2011.godine, s tim da mu je pritvor produljen i nakon objave presude.

Sukladno članku 122. stavak 4. u svezi sa stavkom 1. Zakona o kaznenom postupku optuženi se oslobađa obveze naknaditi troškove kaznenog postupka i isti padaju na teret državnog proračuna, jer bi obvezivanjem na plaćanje troškova postupka bilo dovedeno u pitanje uzdržavanje optuženika, kao i njegovog djeteta, a činjenica je da optuženi u Republici Hrvatskoj nema imovine, a čak što više, zadnjih godina nije ni boravio u Hrvatskoj nego u Francuskoj gdje je uhićen, odnosno optuženi nema nikakvih prihoda.

Slijedom izloženog odlučeno je kao u izrjeci presude.

Vukovar, 21. prosinca 2012.

Zapisničar
Smederevka Šerbić v.r.

Predsjednik vijeća
Nikola Bešenski v.r.

PRAVNA POUKA

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može u roku 15 dana od dana primitka pismenog otpravka iste podnijeti žalbu Vrhovnom sudu Republike Hrvatske, a putem ovog suda.

DOSTAVITI

1. ŽDO VUKOVAR na br.K-DO-42/01.
2. Opt.Milorad Momić – Zatvor u Osijeku
3. Branitelj, odvjetnik Tomislav Filaković – Osijek, Vukovarska 4

Za opću otpravku – ovlaštteni službenik
Rada Mitrović